

[Morten Lange.]

måske tilføje, at jeg i og for sig tror, at hvis man skal være styrende — og selvfølgelig skal der fortsat være en styring af disse investeringer — er det handelsministeriet, der i højere grad er vant til at styre røvere end u-landsministeriet, og derfor er det en meget fornuftig tanke, der ligger bag vort ændringsforslag om, at denne styring af en i sine hovedtræk kommerciel aktivitet naturligt må høre hjemme under handelsministeriet. Der er dette dobbelte sigt: for det første en administrativt klarere afgrænsning, og for det andet at administrationen af det kommercielle område kommer til det kommercielle ministerium. Jeg tror, at ikke mindst det sidste ville aflaste u-landshjælpen for en hel del af den kritik, som har været fremført med større eller mindre ret i den tid, der er gået.

Det er det, der er baggrunden for ændringsforslagene til §§ 7 og 8. Det er naturligvis klart, at skulle handelsministeren ønske at udbygge lignende foranstaltninger som dem, der er angivet i §§ 7 og 8 til styrkelse af sådanne investeringer, er det i sin orden. Det er bare et spørgsmål om at få initiativet lagt derhen, hvor det efter den sædvanlige opbygning hører til sammen med andre eksportkreditter.

Vi har endvidere ment, at kaffetoldens særlige anvendelse til industrialiseringsfonden udgør en overordentlig uheldig blanding. Det var naturligvis et fremskridt, da vi kom så vidt, at vi kunne hapse halvdelen af kaffetolden til et nogenlunde acceptabelt formål, men det kunne i sin karakter kun være en nødløsning. Hr. Per Federspiel har sagt det så rigtigt og klart, og det er selvfølgelig sørgeligt, at han efter omstændighederne ikke kan følge sit hjerte og stemme for dette fornuftige forslag. Tilbage bliver den kendsgerning, at vi nu kører videre med denne uheldige ordning. På den ene side har vi faktisk stadig en kaffetold; på den anden side er den mekanisme, vi har opbygget til at få anbragt noget af kaffetoldens provenu, sikkert ikke af den slags, som er særlig prydende for et almindeligt u-landshjælpeprojekt.

Jeg er derfor af den overbevisning, at de ændringsforslag, vi har stillet her, de er fornuftige og rimelige. Deres vedtagelse gør u-landsarbejdet renere og klarere i sin af-

grænsning, uden at de på nogen måde svækker det initiativ, vi tager og fortsat bør tage for, at samhandelen med u-landene får en fornuftig udvikling. Man kunne spørge; om vi ikke foretager os alt for lidt specielt på toldområdet, hvad det angår, men det skal jeg lade ude af betragtning her; det kan vi jo komme tilbage til ved senere lejlighed.

Jeg skal endelig sige lidt om den administrative opbygning af virksomheden og den parlamentariske overbygning, eller hvad man skal kalde den. Det er jo dokumenteret over for udvalget, at det er en „døgnfluebeskæftigelse“ at administrere i DANIDA. Det er selvfølgelig interessant, at så mange udmærkede danske embedsmænd har haft lejlighed til at stifte bekendtskab med disse dele af vor offentlige virksomhed. Men det kan ingenlunde siges at være hverken klogt eller praktisk, så vi må håbe, at migrationen vil blive væsentlig langsommere. Jeg er sikker på, at udenrigsministeren, som her vel nok er øverste ansvarlige, har forstået udvalgets meget faste tale på det område. Der må en fast administration til på disse meget vanskelige administrationsområder, men en fast administration kan ikke bygge på embedsmænd, som går og kommer med en frekvens, som man vist sjældent har set på noget andet ministerielt område.

Dernæst nogle bemærkninger om de forskellige mere eller mindre folkelige styrelsesindslag, vi har. Vi har set noget på styrelsen, hvor man vel med rimelighed kan sige, at erhvervslivet har fået sin rigelige part. På linje med vores ønske om at flytte væsentlige sektorer over til handelsministeriet er det naturligvis en klar konsekvens, at det ikke nødvendigvis er erhvervslivets repræsentanter eller folk med basis i erhvervslivet, som det vil være vigtigst at have i styrelsen. Ellers skal jeg ikke sige noget mere præcist om styrelsens sammensætning. Naturligvis må ministeren vælge de rådgivere, som han har tillid til. Hvis han får påpraktet nogen, han ingen tillid har til, er situationen jo håbløs.

Jeg kan vist uden at overdrive sige, at et meget stort flertal af udvalget så på rådet med en behersket kærlighed. Det skyldes vistnok, at rådet i sin grundstruktur er en gruppering af mennesker uden noget naturligt fællesskab. Der er en gruppe repræsentanter for, skal vi sige u-landsinteresserede